

Giới thiệu Yêu Nhầm Lão Đại

Trốn thoát cứ ngỡ là tự do, không ngờ lại bị anh tóm được một lần nữa. Người đàn ông này rốt cục có thể yêu hay không? Chỉ biết gần anh là nguy hiểm, ngần ấy năm không gặp mọi thứ thay đổi quá nhiều, bất ngờ nghe mọi người gọi anh là Lão Đại. Anh ra tay tàn nhẫn, vô tình ngay trước mắt tôi, anh là người có trái tim để yêu sao?

Lúc trước tôi yêu anh vì anh rất bình thường có trái tim ấm áp, bảy năm không gặp lại biến thành Lão Đại cao ngạo, lạnh lùng. Yêu hay không yêu tôi đã sớm không còn quyền lựa chọn. Vị Lão đại à, tha cho tôi đi có được không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cuối cùng cũng gặp lại

Mưa hôm nay lớn thật, vài con phố nước đã dâng lên cả vỉa hè, đặc biệt là trong khu dân cư nhỏ này. Một bóng hình bước đi chao đảo trong đêm, mặc kệ mưa to vẫn cứ đắm mình vào đó khiến cả người trở nên ướt sũng. Miệng thì cứ lẩm bẩm chửi ai đó:

“Cái bọn đáng ghét này, tiền lão bà đây cũng không tiền đến nơi. Say rồi đúng là không biết ai là ai nữa, ngày mai gặp lại ta cho chúng bây biết tay.” Cô nghĩ lại bữa tiệc hôm nay thậm oán trách tại sao, mình lại uống nhiều như vậy.

Về đến nơi trọ cũng đã rất trễ, cô ngược nhìn về phía trước lại có ánh đèn chiếu đến lóa cả mắt, cố gắng đi đến gần mới nhìn ra là đèn xe của một chiếc Audi bóng loáng, cô hơi nhíu mày khi nghĩ đến sự phung phí của những kẻ có tiền lắm của. Nhất thời khó chịu, lão đảo muốn bước vào trong thì cảm thấy cổ tay đang bị nắm chặt, cô chợt nhăn nhó xoay người lại:

“Tên chết tiệt nào nắm lấy...”

Những chữ cuối cùng muốn nói ra hầu như đều bị nuốt trọn vào, khi cô nhìn rõ khuôn mặt người đối diện - một khuôn mặt mà có lẽ cả đời cô cũng không thể quên. Mọi thứ dường như bất động trong giây phút đó, cô sững người, cảm giác lo sợ căng thẳng không thôi, muốn lấy lại bình tĩnh đã không kịp nữa rồi. Người kia thu tóm hết biểu hiện của cô vào mắt, lại nhìn đến bộ dạng khó coi của cô bây giờ mà mặt lạnh đi vài phần, giọng nói không cao không thấp nhưng khiến người nghe phải e dè, nghe ra có vài phần tức giận:

“Tổng An Kỳ, tôi tìm em rất lâu rồi. Em trốn giỏi thật.” Bốn từ cuối phát ra là anh đang gồng từng chữ một, nhất thời làm cô cảm thấy lạnh cả sống lưng. Đưa đôi tay không còn sức lực cố gắng gỡ bàn tay đang nắm cổ tay ra nhưng không thành, cô thấy thật mất mặt, khí thế của cô khi gặp người này như biến mất hết cả, trong đầu cô bây giờ là cả chuỗi suy nghĩ lung tung:

“Không thể nào, sao anh ta có thể tìm ra chứ, không lẽ mình đang mơ. Không thể nào, làm sao trốn khỏi nơi đây. Tổng An Kỳ à, mày phải bình tĩnh, nhất định không để bị dọa chết khiếp được.”

Nghĩ thì vậy, nhưng khi nhìn anh thì trong cô đều là lo sợ, cô cố gắng nặn ra nụ cười: “Lâu rồi không gặp, Hứa Dương.” Một cái tên mà mỗi đêm cô đều nhớ tới, cô luôn nghĩ đến nếu có ngày gặp lại sẽ ra sao, chỉ là không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Anh nhìn người con gái trước mặt, nhiều cảm xúc đan xen trong anh. Phải, đúng như cô nói đã rất lâu rồi anh không được gặp cô, không phải vì không muốn mà là vì không thể tìm ra cô, người con gái đáng chết này dám trốn anh, để xem sau này anh tính với cô thế nào. Anh nhìn cô, ánh mắt có phần dịu dàng, kiên nhẫn hơn: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Vừa nghe đến chữ “Nhà”, trong ánh mắt cô có phản kích động, không biết dựa vào đâu mà có thể hất mạnh tay anh ra, ánh mắt cô nhìn anh đã không còn lo sợ mà là chán ghét, nụ cười cũng trở nên giễu cợt: “Nhà, haha. Tôi không có nhà gì với anh cả, đây mới là nơi tôi nên ở, không phiền thì tránh ra, tôi còn muốn nghỉ ngơi. À, mà còn nữa giờ anh nên gọi tôi là Hạ Nhiên, Tổng Hạ Nhiên.”

Anh có chút bất ngờ rồi lại khề thờ dài, dường như đã biết cô sẽ có thái độ này, trở nên cương nghị hơn: “Hừm, Hạ Nhiên? Cái tên cũng nghe được đấy. Xem ra tôi nên dùng một cách thức khác để đưa em về, nhớ kĩ: Đây, là em ép tôi.” Vừa dứt lời, anh liền nhắc bổng cô lên vai, mặc cho cô có kêu gào mà nhét cô vào xe, nhanh chóng lái xe rời đi.

Cô nhìn anh đầy oán giận, càng chắc chắn hơn người đàn ông cô quen biết lúc trước thật sự thay đổi rồi, cô biết bản thân lần này khó có thể trốn ra rồi, nhìn bản thân rồi nhìn người bên cạnh, cả hai đều ướt cả, cô cũng không muốn vùng vẫy vì quá mệt mỏi nên cứ vậy mà dựa vào xe ngủ thiếp đi. Anh quay sang nhìn người con gái bên cạnh đang ngoan ngoãn ngủ say mà ánh mắt trở nên ôn nhu hơn rất nhiều, rồi tự cười nhạo mình quá ngu ngốc mới không tìm ra cô nhanh chóng chỉ vì cô đã sắp xếp cho mình một thân phận khác, mà cô gọi đó là một cuộc sống của Tổng Hạ Nhiên, một cuộc sống mà không có Hứa Dương anh xen vào. Người con gái này có lẽ trở nên khôn ngoan hơn rất nhiều, không còn là cô gái ngây ngô chịu nhiều tổn thương của bảy năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Hồi ức

Ánh sáng chiếu vào khiến cô chợt tỉnh giấc, cảm thấy cả người có chút đau nhức, lại nhìn xung quanh, chợt nhận ra khung cảnh có chút khác lạ rồi lại nhìn đến bản thân, cô chợt hét toáng lên:

“Sao, sao có thể như vậy, rõ ràng hôm qua mình không phải mặc quần áo này, sao giờ lại thành một cái áo sơ mi trắng của nam chứ. Tống An Kỳ à, mày rốt cục lại gây họa gì nữa đây?” Cô cố vò đầu bứt tóc mà nhớ về chuyện tối qua.

“Hôm qua... mình uống say lúc về thì gặp... Á phải rồi là Hứa Dương, lúc được đưa về tới đây hình như mình có uống thêm rượu và... Không lẽ...” Suy nghĩ đến đây mặt cô bất ngờ trắng bệch. Đúng lúc này có người mở cửa bước vào, cô cẩn thận kéo chăn lên che cả người lại, rồi lấy vài cái gối ném liên tiếp vào người phía cửa. Anh đứng đó mặc cho cô ném rồi từ từ đi về phía giường, ngồi xuống cạnh bên cô, gương mặt anh gần bên khiến mặt cô đỏ bừng, bất giác lùi về phía sau làm mình ngã xuống giường. Anh vội vàng muốn đỡ cô dậy, liền bị cô gạt ra:

“Đừng có lại đây, tên biến thái nhà anh, dám nhân lúc tôi say mà làm chuyện bậy bạ. Anh... anh thật đúng là đáng chết.”

Anh nhìn cô có chút buồn cười, tay cô thì đang nắm cổ áo lại để che đậy nhưng càng làm áo xộc lên trên làm lộ ra đôi chân thon dài. Thấy anh cứ nhìn mình bằng ánh mắt chiêm ngưỡng chết người đó càng làm cho cô nóng mặt: “Anh, còn dám nhìn.”

Anh tiến lại gần, ép sát cô vào tường, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, trên môi là nụ cười chế giễu:

“Sao lại không dám chứ, dấu sao tối qua tôi cũng thấy hết rồi, không phải sao?”

Cô cảm thấy cả người như nóng lên, nhìn kỹ mới thấy gương mặt anh đã góc cạnh hơn nhiều, trông rất đẹp, tóc anh vẫn còn ướt có lẽ vừa mới tắm xong, tóc phủ xuống trước trán trông thật cuốn hút. À khoan, không được cô đang nghĩ vớ vẩn gì đây, vội vàng đẩy nhẹ anh ra:

“Được, vậy thì nhìn cũng đủ rồi chứ. Cứ xem như tối qua không có chuyện gì đi, vậy tôi xem đó như tiền trọ trả cho anh, giờ tôi đi trước, không cần tiễn.” Cô nhanh chóng quay người muốn đi ra cửa, liền bị anh kéo lại quăng mạnh xuống giường, anh dẫm mạnh xuống chỗ giường bên cạnh làm cô giật mình:

“Em, người phụ nữ chết tiệt này, em nghĩ tôi là cái gì hả? Muốn rời bỏ là rời bỏ. Em còn nghĩ tới trốn khỏi tôi một lần nữa, tôi sẽ chính tay giết chết em.”

Lời anh nói thật sự có uy lực nha, làm cô gái nhỏ thật sự bị hoảng sợ rồi. Không đợi cô có thời gian nghĩ ngợi, anh cúi đầu xuống cắn thật mạnh vào vai cô hăng đo lên cả một vết răng, cô chỉ kịp hét lên vì đau thì đã bị tay anh che chặt miệng lại, anh nhìn cô giọng nói có phần nhấn mạnh:

“Nghe kỹ cho tôi, ngoan ngoãn ở đây, nghĩ đến việc bỏ trốn em chỉ có con đường chết có hiểu không? Ở bên tôi, có gì không tốt chứ, tôi sẽ từ từ trả cho em tất cả.” Nói rồi anh buông cô ra, đi về phía cửa, trước khi ra ngoài còn quay lại nói với cô:

“Em cũng quá ngốc nghếch, tối qua tôi có chạm vào em hay không cũng không tự biết được hay sao?” Nói xong liền đi ngay.

Cô nhìn cánh cửa đóng lại, rồi lại nhìn vết cắn trên vai cảm thấy bất lực không thôi. Nhớ lại lời anh nói khi nãy, tự hỏi từ lúc nào khiến anh đối xử như vậy với cô chứ, một con người dịu dàng ấm áp từng có đã biến đi đâu mất rồi, bất chợt nhớ về chuyện lúc trước mà rơi nước mắt.

Nhớ về bảy năm trước, lần đầu họ gặp nhau trong buổi giới thiệu giữa các khoa trong trường đại học, cô sẽ luôn nhớ về nụ cười ấm áp đó. Lúc mà một đứa tình nghịch như cô va vào anh, rồi làm bẩn cả cái áo anh, vậy mà anh chỉ cười bảo là mình không sao. Cứ như cái mà người ta gọi là tình yêu sét đánh, tôi cảm thấy yêu thích anh từ lúc đó, qua bạn bè mà tôi biết anh học cùng lúc hai chuyên ngành xây dựng và kinh tế. Thế rồi tôi cứ len lén vào ngồi phía sau anh mà “học ké”. Tôi cố gắng không để anh phát hiện ra vì tôi chỉ muốn âm thầm mà ngắm thôi. Rồi một ngày, anh bước vào ngồi cạnh bên tôi, nhìn tôi cười:

“Bạn học à, theo anh biết em học ngành luật, vậy mà sao cứ vào đây mãi thế?”

Tôi bị anh biết được nên cứ ngượng ngùng, vậy mà anh lại xoa đầu tôi vui vẻ nói: “Muốn học ké cũng cần có sách chứ, cùng xem với anh vậy.”

Tôi nhìn anh thoáng xao động: “Học trường à, em...”

“Cứ gọi anh là Hứa Dương, vậy anh sẽ nghe quen tai hơn.”

Phải Hứa Dương, cái tên mà làm tôi sẽ không bao giờ quên, làm cuộc đời tôi từ đó mà trở nên đầy tươi đẹp mà cũng nhiều giông tố.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Lão Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Người anh thương

Kể từ hôm đó, tôi với anh trở nên thân thiết hơn, anh đối xử với tôi rất nhẹ nhàng ấm áp làm tôi càng ngày càng yêu mến anh hơn nhưng mãi vẫn chưa dám bày tỏ. Việc tôi hay xuất hiện cùng anh cũng tạo ra một làn sóng trong trường, có người nghĩ chúng tôi đẹp đôi, có người thì luôn xem tôi là cái gai trong mắt cần nhổ bỏ. Và giống như vài người đang đứng trước mặt tôi bây giờ, những người mà bề ngoài rất tốt nhưng nội tâm đầy xấu xa ghen tị. Chắc hẳn là một người tự xưng là hoa khôi ngành kiến trúc, cũng phải khen là cô ta trông khá xinh, nhưng với cái vẻ xác xược kia thì thật không chịu nổi.

“Tôi còn phải lên lớp, không rảnh mà đứng đây hóng mát với các người.” Tôi tiến về phía trước liền bị hai người khác ngăn lại.

“Mày cũng không nhìn lại mình đi, có gì tốt đẹp mà cứ mãi bám theo Hứa Dương trưởng, Lệ Hoa của bọn ta là người thương của Hứa Dương toàn trường ai mà không biết, nếu còn biết chút liêm sỉ thì tránh xa anh ấy một chút đi.”

Tôi có phần ngạc nhiên nha, cái tên Lệ Hoa này tôi cũng chưa từng nghe Hứa Dương nhắc tới, nói chi là cái thân phận “người thương” kia, nở nụ cười châm chọc tôi tiến đến gần vị hoa khôi kia mà đáp lại:

“À, cô là người thương của Hứa Dương sao, tôi chưa bao giờ nghe anh ấy nói đến, hay là mặt cô cũng quá dày rồi.”

Cô ta mặt đầy tức giận vung tay lên hòng tát vào mặt tôi, tay tôi nhanh chóng chụp được, bẻ ngược tay cô ả ra sau:

“Cô nên nhớ lần sau muốn chọc cũng phải tìm đúng người, muốn đụng tới tôi không dễ đâu, rõ chưa?”

Chưa kịp nghe đáp lại, thì đã có giọng nói quen thuộc cất lên:

“An Kỳ, mau bỏ tay ra.” Tôi liệu có đang nghe nhầm không, anh là đang lo lắng cho cô ta sao, tôi nhìn anh đang chạy đến, tức giận mà đẩy cô ả ra rồi chạy đi thật nhanh, anh chưa từng lớn tiếng với tôi như vậy.

Không biết tôi đã ngồi buồn ở chỗ đó bao lâu thì anh mới xuất hiện. Tôi cố gắng tránh né không muốn nhìn vào anh, anh cũng rất kiên nhẫn nâng nhẹ mặt tôi lên nhìn anh:

“Thật không như em nghĩ, anh chỉ là muốn em không gặp phải rắc rối.”

Tôi phụng phịu: “Là thật sao? Cô ta nói cô ấy là người mà anh thương?”

Anh chợt cười làm tôi khó hiểu: “Có gì vui để cười sao, hay anh thấy hạnh phúc với danh xưng đó?”

“Bà cô của tôi ơi, người thương của anh cũng có nhưng không xinh và giỏi tới mức như á khôi kia, người thương của anh thật ra có lẽ bị bệnh thiếu năng rồi.”

Tôi hơi sững người: “Anh có người yêu rồi sao?”

Anh nở nụ cười rất ngọt ngào mà trả lời: “Phải. Mới có đây thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.